

slag forelagt til Forhandling i det andet Ting i Begyndelsen af December i Fjor, men det naaede i Fjor ikke herop. Jeg har læst i en Betænkning om et helt andet Forslag, at dette, der blev modtaget med almindelig Velvillie fra alle Sider uden Hensyn til Partigrupperingen, dog ikke blev fremmet, fordi „Forholdenes Magt“ var større end den almindelige Velvillie. Mon ikke denne „Forholdenes Magt“ i Fjor skulde have spillet en Rolle med Hensyn til, at vi ikke fik Forslaget herop? Imidlertid glæder det mig, at denne „Forholdenes Magt“ nu ikke længere er til Stede, og at vi endelig have faaet dette Forslag at se, som jeg er vis paa, at ogsaa alle Tingets Medlemmer ere glade ved at have faaet herop.

Jeg har allerede nævnt, at Forslaget slutter sig tæt op til det Arbejde, der er leveret af Kommissionen, og da denne Kommissions Sammensætning har været Genstand for adskillige Angreb, ønsker jeg at gøre et Par meget korte Bemærkninger i saa Henseende. Man har anket over, at denne Kommission ikke var Udtryk for det „arbejdende Landbrug“, og jeg har det Indtryk, at man fandt, at den var for fin, navnlig derved, at den havde en Greve til Formand, men fraset dette graverende Moment, at han var Greve, ønsker jeg netop her at rette en Tak til Formanden for det Arbejde, han har udført sammen med de andre Kommissionsmedlemmer, og det, at deres Arbejde i dette Øjeblik væsentlig danner Grundlaget for dette Lovforslag, synes at tyde paa, at man har haft de rette Kræfter i Kommissionen. Det er jo ikke nok, at man tilfredsstillere visse ideelle Fordringer om, at Kommissionsmedlemmerne skulle repræsentere visse Samfundsklasser. Hovedsagen for mig er, at de Mænd, man vælger, virkelig evne at udføre et Arbejde, og jeg har ikke noget Sted set, at ikke det Arbejde, der er udført af denne Kommission, er et anerkendelsesværdigt, dygtigt og sagligt Arbejde, og jeg ønsker at udtale, at jeg finder, at det ikke blot i saglig Henseende er et dygtigt Arbejde, men ogsaa i finansiell Henseende. Vi maa jo erindre, at en saadan Kommission let kommer til at arbejde under et vist Tryk. De specielle Retninger inden for Landbruget have selvfølgelig haft deres Fordringer og Forhaabninger om Forhøjelse, og det er ikke let for en Kommission at staa imod disse Fordringer. Vi se f. Eks., at i en Betænkning fra de fynske Landboforeninger, der er bleven indsendt i Anledning af en Revision af

Husdyrloven, er Tallet gaaet op til 930,000 Kr., altsaa betydelig højere end det, den højtærede Landbrugsminister før nævnte. Jeg tror, man maa udtale, at Kommissionen har med stor Samvittighedsfuldhed søgt at drage de finansielle Grænser, som man nu en Gang ikke kan slippe over. Jeg var belavet paa, at Forslaget vilde blive dyrt, at det vilde blive meget dyrt, men jeg finder, at Kommissionen har nogenlunde truffet de rette Grænser for de Beløb, som nu en Gang maa til, naar vi skulle have en ny Husdyrlov.

Enkelte ærede Medlemmer, som ikke saaledes til daglig ere inde i, hvad der foregaar i Landbruget, kunde maaske fra et almindeligt Lovgiverstandpunkt undre sig over, at en Lov, der blev given i 1887 og blev suppleret i 1893, allerede nu skulde i saa høj Grad være forældet, at der ikke alene i dette Øjeblik er, men i en Aarrække har været et Ønske om at faa den revideret, men vi maa se hen til den virkelig rivende Udvikling, der er foregaaet i Landbruget i de senere Aar. Efter at Sammenslutningstanken og Andelstanken har faaet rigtig Tag i det danske Landbrug, er der foregaaet en Forandring, som ogsaa nødvendig maa kræve Forandring i selve Lovgivningen. Jeg ser derfor med Tilfredshed paa, at vi nu staa over for at skulle give en ny Husdyrlov, og jeg ser med saa megen større Tilfredshed derpaa, som der for mig er et Moment, som jeg tror har megen Betydning særlig for dette Ting. Det er det Moment, at vi ved at faa en ny Lov kunne komme bort fra disse stadig tilbagevendende aarlige Bevillinger paa Finansloven. Følger man disse Bevillinger, vil man kunne se i Kommissionsbetænkningen, Side 6 og 7, at de fra 200,000 Kr., som de udgjorde i 1887—88, det Aar, da Loven blev given, ere stegne til 420,000 Kr. i Aaret 1900—1901. I dette Tidsrum falder ganske vist Loven af 1893, men med Hensyn til disse 420,000 Kr. maa bemærkes, at endnu i Finansaaret 1900—1901 blev der i Henhold til de to Love kun givet 275,000 Kr., medens 145,000 Kr. blev givet ud i Henhold til Bevilling paa Finansloven. Dertil maa yderligere føjes en Del Bevillinger, der udgøre 152,000 Kr., saaledes at ærede Medlemmer ville se, at man er kommen ind paa en meget slem Glidebane ved stadig at forhøje Bevillingerne til Avlsbruget, saavel ved at forandre Bestemmelser i de gældende Love som ved stadig paa Finansloven at give yderligere